

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Socialudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 7. november 2014
Kontor: Forvaltningsretskontoret
Sagsbeh: Birgitte Broberg
Sagsnr.: 2014-0032-1595
Dok.: 1347055

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 9 (Alm. del), som Folketingets Socialudvalg har stillet til justitsministeren den 20. oktober 2014. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

Mette Frederiksen

/

Carsten Madsen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 9 (Alm. del) fra Folketingets Socialudvalg:

”Ministeren bedes redegøre for, om der er nogle sanktionsmuligheder overfor en kommune, hvis den ikke partshører en borger som loven foreskriver?”

Svar:

1. Det følger af forvaltningslovens § 19, stk. 1, at en myndighed skal foretage partshøring, før der træffes afgørelse i en sag, hvis en part i sagen ikke kan antages at være bekendt med, at myndigheden er i besiddelse af bestemte oplysninger vedrørende sagens faktiske grundlag eller eventuelle eksterne faglige vurderinger. Det gælder dog kun, hvis oplysningerne er til ugunst for den pågældende part og er af væsentlig betydning for sagens afgørelse.

Det er almindelig antaget i den juridiske litteratur, at forvaltningslovens § 19 indebærer en væsentlig retsgaranti for parten, og hvis en kommune har undladt at foretage partshøring, vil der kunne opstå et spørgsmål om ugyldighed i forhold til afgørelsen.

Om retsvirkningerne af en tilsidesættelse af partshøringsreglerne anføres i Niels Fenger, Forvaltningsloven med kommentarer (1. udgave 2013), side 529, bl.a. følgende:

”Tilsidesættelse af regler om partshøring medfører i almindelighed, at afgørelsen bliver ugyldig, medmindre myndigheden i den konkrete sag godtgør, at en høring af parten ikke ville have kunnet føre til et andet resultat, eller dog påviser, at beslutningen i tilfælde af korrekt høring ikke ville have fået et andet indhold.”

Der kan tillige henvises til bl.a. Karsten Revsbech m.fl., Forvaltningsret – sagsbehandling (7. udgave 2014), side 360, og Hans Gammeltoft-Hansen m.fl., Forvaltningsret (2. udgave 2002), side 858.

2. Kommunerne er underlagt et retligt tilsyn efter reglerne i kommunestyrelsesloven, som hører under Økonomi- og Indenrigsministeriets ressort.

Det fremgår således af kommunestyrelseslovens § 48, stk. 1, at Statsforvaltningen fører tilsyn med, at kommunerne overholder den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder. Statsforvaltningen fører dog ikke tilsyn, i det omfang særlige klage- eller tilsynsmyndigheder kan tage

stilling til den pågældende sag, jf. lovens § 48, stk. 3. Det bemærkes i den sammenhæng som eksempel, at afgørelser, en kommune træffer i henhold til social- og beskæftigelseslovgivningen, efter kapitel 10 i lov om retssikkerhed på det sociale område i almindelighed kan påklages til Ankestyrelsen med den virkning, at det kommunale tilsyn ikke er kompetent.

Det er endvidere Statsforvaltningen, der efter kommunestyrelseslovens § 48 a beslutter, om der er tilstrækkeligt grundlag for at rejse en tilsynssag, ligesom Statsforvaltningen vurderer, hvilken reaktion der vil være påkrævet i en given situation.

Statsforvaltningen råder som led i tilsynet over en række forskellige reaktionsmuligheder, jf. kommunestyrelseslovens §§ 50-51.